

Казки про жадібність

Дідів син і бабина дочка

Дідів син і бабина дочка

Був собі дід і баба. Баба мала дочку, а дід сина. Аж дід заслаб, та й не має що синові їсти дати. Баба бере кошик, йде за хлібом, свою дочку годує, а дідовому синові не хоче дати, каже: — Най тобі твій тато дає! Каже дід. — Ну, ти, сину, не тримайся мене, іди в службу собі, будеш не голоден і не голий. Забрався син, пішов. Іде він, іде, увійшов в ліс, йде лісом. Там стоїть хата. Зайшов до теї хати. Там повно є панів, музики грають, а він під вікном став собі і дивиться. Вибіг їден пан надвір: — Що ти тут робиш? — Я, — каже, — заблудив, стою і дивлюся. — Іди до хати! Пішов до хати. Ті беруть его танцювати. Він каже: — Як я піду танцювати? Я не пив горілки, і їсти хочу. Дали ему їсти, горілки. — Ну, вже наївся? Йди танцювати! — А як я, — каже, — піду босий танцювати? Чобіт не маю. Пішов пан, виніс ему чоботи, хлопець взувся. — Ну, йди тепер танцювати! — Ну, як же я піду, як я штани маю подерті? Принесли ему штани, убрався він. — Ну, іди танцювати! — Але я пояса не маю. Приніс пан пояс, підперезався хлопець. — Йди танцювати! — А як я маю танцювати, коли я не маю хусточки в кишені. Дали ему хусточку. — Іди танцювати! — Коли я не маю в що одягнутися... Вони ему винесли опанчу. — Ну, йди танцювати! — А шапка де? Принесли шапку. — Ну, йди танцювати! — Та як я піду танцювати, як я грошей не маю в кришені? Пішли, набрали ему грошей. — Ну, йди танцювати! А тут півень: — Кукуріку! З панів йно тільки смола поробилася, та й нема нікого. Він забрався, іде до батька назад. Вже не йде на службу, гроші має. Приходить додому, батько утішився: убраний грошей приніс! Баба свою дочку набила: — Іди, і ти так зроби, як він! Дочка пішла. Й акурат вона знов до теї хатини прийшла. Стала собі під вікном гуляють, аж хата ходить! Вийшов їден на двір: — Що ти тут робиш? — А я прийшла подивитися. — Йди до хати! Привів її до хати. — Іди танцювати! А вона каже: — Я не маю чобіт, я не маю... Разом все сказала: коралів, дукача, убраня — разом все сказала, і вони їй винесли все шмаття. І вона убралася, пішла танцювати з ними, та й вони розірвали її. Отак вона смерти пожила.

 Берлин, Каральна Луговий, грудень 1895 р. Записано Осипом Роздольським у с.Берлин (сучасної Львівської обл.), у Каролька Лугового в грудні 1895 р. Стиль запису збережено.